

Vârstnicul Robert D. Hales,
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Datoria noastră față de Dumnezeu: misiunea părinților și a conducătorilor față de generația care crește

Este datoria noastră imperioasă de a-i ajuta pe tineri să înțeleagă Evanghelia și să creadă în ea într-un mod foarte personal.

În această după amiază, doresc să-i încurajez pe părinți și pe toți cei care sunt chemați să conducă și să slujească tinerilor din această lume. Domnul a revelat lui Joseph Smith faptul că noi avem „o datorie imperioasă față de toată generația care crește” (D&L 123:11).

De-a lungul vieții mele, ca tată și bunic, am meditat la întrebarea: care este datoria mea față de Dumnezeu în raport cu tineretul? Permiteți-mi să vă împărtășesc câteva lucruri pe care le-am învățat prin meditație și mărturie personale.

Pentru noi, toți, îndeplinirea datoriei noastre față de Dumnezeu, ca părinți și conducători, începe prin conducerea prin exemplu – constant și cu sârguință trăind, acasă, în conformitate cu principiile Evangheliei. Acest lucru impune

hotărâre și sârguință zilnice.

Pentru tineri, nu există nimic care să înlocuiască exemplul trăirii Evangheliei în viețile noastre, zilnic. Tinerii soldați nu trebuiau să se întrebe ce credeau părinții lor. Ei au spus: „Noi nu ne îndoim că mamele noastre au știut aceasta” (vezi Alma 47-48). Știu copiii noștri ceea ce știm noi?

Am un nepot care, odată, mi-a cerut să merg cu el la un film de succes, dar nepotrivit. I-am spus că nu sunt suficient de în vârstă ca să văd acel film. El a fost încurcat, până când bunica lui i-a explicat că sistemul de evaluare după vârstă nu se aplica bunicului. El s-a întors la mine și a spus: „Acum am înțeles, bunicule, nu vei fi niciodată suficient de în vârstă să vezi acel film, nu-i așa?”. El avea dreptate!

Pe lângă a le arăta tinerilor, prin

exemplu, care este calea de urmat, noi îi conducem înțelegându-le inimile și mergând alături de ei pe cărarea Evangheliei. Pentru a înțelege cu adevărat inimile lor, trebuie să facem mai mult decât să fim în aceeași cameră sau să participăm la aceleași activități în familie sau la Biserică. Noi trebuie să planificăm și să ne folosim de momentele de predare care fac o impresie profundă și durabilă asupra minților și inimilor lor.

De exemplu, conducătorii Bisericii planifică cu regularitate adunări de preoție și tabere de cercetași – dar își îndeplinesc acele activități, întotdeauna, scopul lor cel mai important? Am învățat că ceea ce face ca o activitate a preoției sau a cercetașilor să fie cât mai importantă pentru un băiat nu este doar obținerea unui premiu, ci faptul de a avea ocazia de a sta și a discuta cu un conducător care este interesat de el și de viața lui.

În mod similar, dragi mame și dragi frați, când îi duceți cu mașina sau mergeți pe jos spre școală sau spre alte diferite activități de-ale lor, folosiți timpul pentru a vorbi cu ei despre speranțele, visurile, temerile și bucuriile lor? Vă faceți timp pentru a le cere să-și scoată din urechi căștile de la aparatele lor MP3 Player sau de la toate celelalte aparate electronice, astfel încât să vă poată auzi și să poată simți dragostea dumneavoastră? Pe măsură ce trece timpul, recunosc tot mai mult că momentele de instruire din tinerețea mea, în mod special acelea asigurate de părinții mei, mi-au modelat viața și mi-au făcut să fiu cine sunt.

Este imposibil să supraestimezi influența părinților care înțeleg inimile copiilor lor. Cercetările arată că, în timpul celei mai importante tranziții a vieții – inclusiv acele perioade când este foarte probabil ca tinerii să se îndepărteze de Biserică – influența cea mai

mare nu vine în urma unui interviu cu episcopul sau cu un alt conducător, ci din interacțiunea regulată, caldă, prietenoasă și plină de grijă cu părinții.

Având aceste lucruri în minte, când suntem așezați la masă, la cină, este acolo întreaga familie? Mi-amintesc că, tânăr fiind, am cerut permisiunea de a juca baseball în timpul cinei. „Pune-mi, doar, mâncarea în cuptor”, i-am spus mamei mele. Ea a răspuns: „Robert, vreau cu adevărat să iei o pauză, să vii acasă, să fii cu familia la cină și, apoi, poți să te duci afară și să joci baseball până când se întunecă”. Ea ne-a învățat pe toți că acolo unde există preocupare pentru mesele în familie, nu mâncarea, ci interacțiunea în cadrul familiei hrănește sufletul. Mama mea ne-a învățat că cea mai mare dragoste pe care o oferim este în cadrul căminelor noastre.

Pentru ca interacțiunile noastre cu tinerii să influențeze, cu adevărat, inimile lor, noi trebuie să le dăm atenție la fel cum am da atenție unui coleg adult sau unui prieten bun în care ne încredem. Cel mai important este să le adresăm întrebări, să-i lăsăm să vorbească și, apoi, să fim doritori să ascultăm – da, să ascultăm și să ascultăm ceva mai mult – chiar să ascultăm cu

urechi spirituale! Acum câțiva ani, citeam ziarul, când unul dintre nepoții mei mai mici era ghemuit lângă mine. În timp ce citeam, ascultam cu încântare glasul lui dulce ciripind în surdina. Imaginați-vă surpriza mea când, câteva momente mai târziu, s-a împins între mine și ziar. Luându-mi fața în mâinile lui și turtindu-și nasul pe nasul meu, m-a întreat: „Bunicule! Ești aici, cu mine?”

Mamă, tată, sunteți aici? Bunicule, bunico, sunteți aici? A fi *aici* înseamnă să înțelegeți inimile tinerilor voștri și să fiți în legătură cu ei. Și a fi în legătură cu ei înseamnă nu doar să conversați cu ei, ci să și faceți unele lucruri cu ei.

Recent, am auzit o mamă povestind cum și-a ajutat primele trei fiice să-și completeze cerințele programului Progresul personal făcând ceea ce se aștepta de la ea – s-a informat și a semnat proiectele. Apoi, a explicat cu căldură, lacrimile curgându-i pe obraz: „Recent am lucrat cu cea de-a patra mea fiică, făcând, de fapt, proiectele ei împreună cu ea. Aceasta a schimbat complet lucrurile în viețile noastre și în relația noastră. Dar, o, ce tristețe simt când realizez ceea ce am pierdut nefăcând aceasta cu celelalte trei fiice

ale mele”. Cele mai triste cuvinte rostite sau scrise sunt acelea care spun: „S-ar fi putut să fie!”¹

Membrii adulți ai Bisericii trebuie să înțeleagă că cerințele programului Progresul personal și Datoria față de Dumnezeu nu sunt doar liste lungi de articole de bifat. Ele sunt țeluri stabilite de fiecare tânăr băiat sau tânără fată care îi ajută să devină demni pentru a primi rânduielele din templu, să slujească în misiuni, să realizeze căsătorii eterne și să se bucure de exaltare. *Dar să fie înțelese: încercarea tinerilor băieți și a tinerelor fete de a îndeplini singuri aceste țeluri va fi o mare pierdere și o tragedie!*

Dragi tați, mame și conducători ai tineretului, vă îndemn să participați la programele Progresul personal și Datoria față de Dumnezeu împreună cu copiii și tinerii dumneavoastră. Nu vor crește doar ei, veți crește, de asemenea, și dumneavoastră. Și, la fel de important, veți crește împreună într-o legătură de credință și prietenie care vă va permite să vă întăriți unii pe ceilalți și să stați pe cărarea Evangheliei pentru totdeauna pentru a fi într-adevăr o familie veșnică.

O parte de egală importanță în îndeplinirea datoriei noastre de părinți față de Dumnezeu este aceea de a le propovădui Evanghelia copiilor noștri și de a-i pregăti pentru a participa pe deplin în Biserica restaurată a Salvatorului. Amintiți-vă lecția regelui Beniamin către poporul său. Ca rezultat al învățăturilor sale, mulți dintre adulți au avut o puternică schimbare în inimă (vezi Mosia 5:2). Dar apoi, se spune că „erau mulți din generația care se ridica, și care nu puteau înțelege cuvintele regelui Beniamin, ei fiind copii mici atunci când el a vorbit către poporul său; și ei nu au crezut... iar inimile lor erau împietrite” (Mosia 26:1, 3).

Este *datoria* noastră *imperioasă* de a-i ajuta pe tineri să înțeleagă Evanghelia și să creadă în ea într-un mod foarte personal. Îi putem învăța să meargă în lumină, dar acea lumină nu poate fi luată cu împrumut. Ei trebuie s-o dobândească singuri. Ei trebuie să obțină propria lor lumină a mărturiei, direct de la sursa luminii spirituale – Dumnezeu Însuși – prin rugăciune și studiu și cugetare. Ei trebuie să înțeleagă cine sunt și ce dorește Tatăl Ceresc ca ei să devină. Cum îi ajutăm?

Când avem o seară în familie, un consiliu de familie sau o discuție importantă despre Evanghelie cu copiii noștri, noi avem ocazia să ne uităm în ochii lor și să le spunem că îi iubim și că Tatăl Ceresc îi iubește. În aceste situații, îi putem ajuta să înțeleagă adânc în inimile lor, cine sunt și cât de norocoși sunt pentru că au venit pe acest pământ și în casa noastră și pentru că participă la legămintele pe care noi le-am făcut în temple pentru a fi o familie veșnică. În fiecare interacțiune, noi împărtășim, noi demonstrăm principiile și binecuvântările Evangheliei.

În aceste timpuri periculoase, nu

este suficient pentru tineri doar *să știe*. Ei trebuie *să facă* ceea ce este drept. Participarea din toată inima la rânduieli, la cvorumuri și organizații auxiliare, la programe inspirate și la activități de întărire îi ajută pe tineri să se îmbrace cu toată armura lui Dumnezeu. Îi vom ajuta noi să se îmbrace cu acea armură, astfel încât să reziste săgeților de foc ale dușmanilor? Pentru a căuta cu adevărat calea Domnului, ei trebuie să cunoască acea cale a Sa. Și pentru a cunoaște cu adevărat calea Sa, noi trebuie să-i învățăm să acționeze, să participe, să facă.

Cea mai importantă muncă misionară pe care o vom face vreodată va fi în cadrul căminelor noastre. Căminele, cvorumurile și clasele noastre fac parte, de asemenea, din câmpul misiunii. Copiii și nepoții noștri sunt simpatizanții noștri cei mai importanți.

Cea mai importantă muncă de istorie a familiei pe care o vom face va fi în propriile noastre cămine. În cadrul generației care crește, pregătirea spirituală a copiilor noștri este cea care, prin supunerea lor, va asigura păstrarea

și perpetuarea eternă a familiilor noastre pentru generațiile care vor veni.

Cea mai mare salvare, cea mai importantă reactivare va fi în propriile dumneavoastră cămine. Dacă cineva din familia dumneavoastră se rătăcește pe cărări necunoscute, dumneavoastră sunteți, de asemenea, un salvator, angajat în cel mai mare efort de salvare pe care Biserica l-a cunoscut vreodată. Mărturisesc din experiență personală: nu există eșec decât în cazul în care se renunță. Nu este niciodată prea devreme sau prea târziu pentru a începe. Nu vă îngrijorați despre ceea ce s-a întâmplat în trecut. Ridicați telefonul. Scrieți o notiță. Faceți o vizită. Transmiteți invitația de a veni acasă. Să nu vă fie teamă și să nu fiți stingheriți. Copilul dumneavoastră este copilul Tatălui Ceresc. Dumneavoastră faceți lucrarea Sa. El a promis că va aduna copiii Săi și El este cu dumneavoastră.

Cea mai mare credință pe care o avem va fi în cadrul căminelor noastre, dacă rămânem puternici în încercările și suferințele noastre ca părinți.

Președintele Monson a spus recent unui grup restrâns de mame: „Uneori

ne grăbim prea mult în judecarea efectelor succeselor sau eșecurilor noastre”. Permiteți-mi să adaug: „Nu vă uitați la încercările de astăzi ca și când ar fi veșnice. Tatăl Ceresc realizează lucrarea Sa pe termen lung. „Multe lucruri sunt încă în viitor”, a spus profetul Joseph Smith. „De aceea... să facem cu voioșie toate lucrurile care stau în puterea noastră; și atunci, putem sta neclintiți, cu cea mai mare siguranță, pentru a vedea salvarea lui Dumnezeu și brațul Său dezvoltat” (D&L 123:15, 17).

În această duminică de Paște, sper că noi vom avea ocazia să mărturisim că Dumnezeu trăiește și că Isus este Hristosul. Sper că vom depune mărturiile noastre astfel încât copiii noștri să știe unde sunt inimile noastre și că îi iubim. *Cea mai mare dragoste și cele mai importante învățături trebuie să fie în căminele noastre.*

Mă rog ca binecuvântările Domnului să fie cu părinții și cu tinerii care au crescut în cămine credincioase, astfel încât ei să înțeleagă ce bucurie este să fie într-un cămin și într-o familie în care ei pot să fie iubiți, conduși și îndrumați. Este rugăciunea mea ca noi să putem să avem familii veșnice și să fim împreună pentru totdeauna în prezența lui Dumnezeu Tatăl și a Fiului Său, Isus Hristos.

Îmi depun mărturia mea specială că Isus Hristos trăiește. El este păstorul oilor pierdute, salvatorul sufletului aflat în nevoie, tămăduitorul inimii rănite, speranța întregii omeniri. Cu El, ca Învățător al nostru, să ne îndeplinim datoria noastră față de Dumnezeu cu credință în El și în dragostea Sa eternă pentru fiecare dintre noi, mă rog, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi „Maud Muller”, *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1876), p. 206.

Vârșnicul Bradley D. Foster,
din Cei Șaptezeci

Mama mi-a spus

Poate motivul pentru care noi reacționăm într-un mod atât de universal la dragostea mamelor noastre se datorează faptului că această dragoste simbolizează dragostea Salvatorului nostru.

Domnul a încredințat părinților responsabilitatea principală de a-i hrăni spiritual pe copiii lor. Uneori, această responsabilitate revine unui singur părinte. Mama mea era relativ tânără atunci când a murit tatăl meu, lăsând-o singură cu patru copii. Dar ea a făcut față adversităților cu credință și curaj, promițându-ne că, dacă stăm pe drumul credinței, sfârșitul urma să fie mai bun decât începutul. La fel ca și alți copii ai mamelor curajoase din Cartea lui Mormon, „noi nu [ne-am îndoit] că [mama noastră a] știut aceasta” (Alma 56:48). Dragi frați și surori, eu înțeleg într-un mod personal marea influență a mamelor.

Bunul meu prieten, Don Pearson, a împărtășit o experiență care a subliniat această influență. Într-o noapte, fiul său, în vârstă de patru ani, i-a cerut să-i citească o poveste, seara, la culcare. Eric a luat una dintre cărțile lui preferate: *The Ballooning Adventures of Paddy Pork*, o poveste despre o familie care trăia pe insulele mării și călătorea de la o insulă la alta într-un balon cu aer cald. Era o carte cu poze care nu avea cuvinte, astfel că fratele Pearson inventa cuvintele povestirii.

„Paddy este într-un balon cu aer cald. Acum, aterizează pe o insulă. El

lasă în jos, în afara balonului, o sfoară.”

Eric l-a oprit. „Tăti, nu este o sfoară”, a spus el. „Este o *frângbie*.”

Frateke Pearson s-a uitat la Eric și înapoi la cartea cu poze și, apoi, a continuat: „Paddy iese din balon și sare într-un pom. Oh, nu! Haina lui s-a agățat într-o creangă!”

Din nou, Eric l-a oprit. „Tăti, nu este o haină. Este o *jachetă*.”

Acum, fratele Pearson era întrucâtva dezorientat. „Eric”, a spus el, „În această carte, nu sunt cuvinte. Doar poze. De ce insiști că este o jachetă?”

Eric a răspuns: „Pentru că mama mi-a spus”.

Tatăl lui a închis cartea și a spus: „Eric, cine crezi că are ultimul cuvânt, cine crezi că are autoritatea absolută în această casă?”

De data aceasta, Eric s-a gândit cu grijă înainte să răspundă: „Tu ai, tati”.

Fratele Pearson a zâmbit fiului său. Ce răspuns excepțional! „Cum ai știut aceasta?”, a întrebat el.

Eric a răspuns repede: „Mama mi-a spus”.

Președintele James E. Faust a spus: „Nu există un lucru mai bun în toată lumea decât calitatea de a fi mamă. Influența unei mame în viețile copiilor ei este incomensurabilă” („Fathers,